

Naar Engeland

Celien staart naar de *horizon*, die nauwelijks te zien is.

De lucht en de zee hebben dezelfde grauwe kleur.

Ze trekt haar jas dicht om zich heen.

De boot is net vertrokken en vaart nog niet zo hard.

Straks zal hij wel tekeergaan, op open zee.

De wind waait door haar lange bruine haar.

Lekker gevoel is dat; ze wordt er helemaal rustig van.

En dat is wel nodig ook.

Urenlang heeft ze gehuild. Iedere dag weer.

Zelfs vanmorgen nog, in de auto.

‘Stel je toch niet zo aan’, zei haar vader.

Celien kijkt in de richting van het land.

Ze probeert haar vader te ontdekken.

Hij zal toch wel even kijken hoe ze met de boot

wegvaart? Weg uit haar leven in Nederland!

Celien tuurt en tuurt.

Er staan veel mensen op de *dijk* langs het water.

Maar haar vader ziet ze niet.

Celien rilt. Het is koud in de wind op de boot.

Terwijl het toch zomer is, het beste *jaargetijde* van het jaar!

Celien pakt haar rugzak en de twee reistassen.

Dan loopt ze naar de deur toe, om naar binnen te gaan.

Gelukkig komt er net een jongen naar buiten.
Hij houdt de deur voor haar open.
Onhandig sleurt Celien haar bagage naar binnen.
'Jij bent zeker van plan lang weg te blijven', lacht de jongen.
Celien knikt. Hij moest eens weten.

'Ga je met vakantie?', informeert de jongen.
Celien zucht, terwijl ze langs hem loopt.
Ze heeft geen zin in een praatje.
'Nee', zegt ze. 'Ik ga trouwen.'
En meteen loopt ze door met haar spullen.
De jongen kijkt haar verbaasd na.

Een varende stad

Binnen staan allemaal banken.

Celien zet haar tassen en rugzak neer bij een bank aan een raam.

‘Kan ik mijn bagage hier zo laten staan?’, vraagt ze aan een mevrouw.

‘Ja, hoor’, zegt de vrouw. ‘Ik let er wel op.’

‘Dank u wel’, zegt Celien.

‘Je gaat zeker het schip bekijken?’, vraagt de vrouw. Celien knikt.

‘Het is de eerste keer dat ik op zo’n grote boot ben’, zegt ze.

‘Ben je nog nooit in Engeland geweest?’, vraagt de vrouw.

Celien schudt haar hoofd.

Dan pakt ze haar fototoestel en loopt weg.

De boot is enorm groot. En hoog.

Er zijn wel tien verdiepingen.

Helemaal beneden staan de auto’s.

Gewone auto’s en vrachtauto’s.

Daarboven zijn dekken met kamers.

Er zijn restaurants en winkels. Er zijn cafés en gokautomaten.

Celien ziet zelfs een discotheek en een bioscoop.

Het lijkt wel een stad, denkt ze. Een varende stad.

Celien maakt overal foto’s van. Binnen en buiten.

Ze is zo druk aan het fotograferen, dat ze haar verdriet vergeet.

Een groepje jongens en meisjes zit in een hoekje te zingen.

Een van hen heeft een gitaar. Het klinkt best leuk.

Celien blijft even staan luisteren.

‘Sometimes it is hard to be a woman’, zingen ze.

Ja, denkt Celien. Het is heel moeilijk om een vrouw te zijn. En om altijd te moeten doen wat je vader zegt. Het is gewoon niet *rechtvaardig*.

Ze voelt de tranen weer vlak achter haar ogen zitten.

Gauw *duwt* ze de deur naar buiten open en loopt weg van het zingende groepje.

Geen tranen

Het duurt een hele tijd voordat Celien weer terug is bij haar bagage.

Maar dat maakt niet uit. Ze heeft tijd genoeg.

De reis naar Engeland duurt zeven uur.

Celien wou dat het nog veel langer duurde.

En het liefst zou ze helemaal niet in Engeland aankomen.

Gewoon door blijven varen, tot het einde van haar leven.

‘Ha, ben je daar weer’, zegt de mevrouw. ‘Ik heb goed op je tassen gepast, hoor meid.’

Celien lacht even naar haar.

‘Fijn’, zegt ze.

‘Ga je op vakantie in Engeland?’, vraagt de vrouw.

‘Ja’, zegt Celien, om ervan af te zijn.

‘Wat leuk’, vindt de vrouw. ‘Waar ga je naartoe?’

Ja, wat moet Celien daar nou op antwoorden?

Ze heeft geen idee waar ze naartoe gaat.

‘Ik weet het niet precies’, mompelt ze.

‘O, je gaat trekken’, zegt de vrouw.

‘Dat vind ik nou de leukste vorm van *toerisme*.

Echt iets voor jonge mensen.

Geen *route* plannen. Gewoon openbaar vervoer gebruiken.

Je ziet wel waar je terechtkomt. De *aardbol* is van jou. Heerlijk.’

De vrouw kijkt dromerig bij die gedachte.

Ze wil weer gaan praten, maar Celiën zegt gauw:
'Ik ga nog even buiten staan, in de zeewind.
Dat vind ik zo lekker.'
'Natuurlijk', knikt de vrouw.

Even later waait de wind weer door Celiëns haar.
De boot vaart nu veel harder en gaat inderdaad
behoorlijk tekeer.
De golven spatten af en toe hoog op.
Celiëns gezicht wordt helemaal nat.
Een man die naast Celiën staat lacht.
'Dat komt doordat we dwars op de *stroming* varen',
zegt hij. 'Dan stampt de boot altijd vreselijk.'
'Hebben die hoge golven ook met *eb* en *vloed* te
maken?', vraagt Celiën.
'Nee', zegt de man. 'De *getijden* merk je alleen aan
de kust, niet op volle zee.'

Weer spat een golf hoog op.
Nu kan ik makkelijk huilen, denkt Celiën. Niemand
die het ziet.
Maar gek, nu het kan, willen de tranen niet komen.

Een gewoon meisje

Een paar maanden geleden was er nog niets aan de hand. Toen was Celien een heel gewoon meisje.

Door de week ging ze naar school.

Op zaterdag zat ze achter de kassa bij de supermarkt.

Ze ging uit met vriendinnen in het weekend.

Ze was verliefd op een jongen uit haar klas.

Heel gewoon allemaal.

En toen werd ze jarig; haar zeventiende verjaardag.

Haar ouders gaven een groot feest.

Een *overvloed* aan Turks eten stond op tafel.

Van heinde en verre waren vrienden en familieleden gekomen met cadeaus.

Er werd gedanst en gelachen.

Heel leuk allemaal.

Maar de volgende dag veranderde de wereld voor Celien.

Haar vader vertelde dat ze ging trouwen.

Hij had haar beloofd aan een vriend van vroeger.

Celien had het gevoel dat de grond onder haar wegzakte.

'Zeg dat het niet waar is', smeekte ze haar moeder.

Maar die knikte.

'Het is tijd om te trouwen, Celien', zei ze.

Celien had van alles bedacht.

'Ik ben nog veel te jong', had ze gezegd.

Maar haar moeder vond van niet.

‘Ik was vijftien toen ik met je vader trouwde’, zei ze.

‘Ja, maar dat was in Turkije’, zei Celien. ‘Dat is een heel andere *samenleving*.’

Maar haar vader vond dat het geen verschil maakte.

‘Hij is een oude man’, had Celien toen geroepen.

‘En ik ken hem niet. Ik wil een man waarvan ik hou.’

‘Ik kende je vader ook niet’, zei haar moeder toen.

‘En hij is ook veel ouder dan ik. Maar toch houd ik van hem, Celien.’

‘Ik wil mijn school afmaken’, had Celien toen bedacht.

En dat hadden haar ouders goed gevonden.

Vorige week is ze geslaagd voor haar eindexamen.

Serdar

Celien had niets willen horen over haar aanstaande man.

Natuurlijk vertelden haar ouders van alles.

Maar Celien luisterde niet.

Ik wil hem niet, ik moet hem niet, had ze alleen maar gedacht.

Dat was natuurlijk niet zo verstandig.

Want nu weet ze niks van hem. Alleen zijn naam: Serdar.

Op school had ze niets verteld.

Niet aan haar vriendinnen, niet aan de leraren.

Ze schaamde zich.

Al haar klasgenoten gingen doorleren of werken.

Geen één ging trouwen.

Geen één werd uitgehuwelijkt. Alleen zij.

Ook de jongen op wie ze verliefd is, weet van niets.

‘Ik vind je zo leuk, Celien’, zei hij op het eindexamenfeest.

‘Ga je een keer met me stappen in de vakantie?’

Celien *reageerde* verdrietig.

‘Ik kan niet’, had ze gezegd. ‘Ik ga naar het buitenland.’

Meer zei ze niet. Tegen niemand.

Daar heeft ze nu spijt van. Had ze het maar wel verteld.

Misschien had iemand wel een oplossing bedacht.

Misschien had iemand haar wel kunnen helpen.
Maar daar is het nu te laat voor.
De boot vaart verder en verder, naar de andere kant
van het *Kanaal*.
Naar de man met wie ze gaat trouwen.